

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIENA,
12. NOVEMBRIS,
1988. g.
№ 45 (80)

Cena 2 kap.

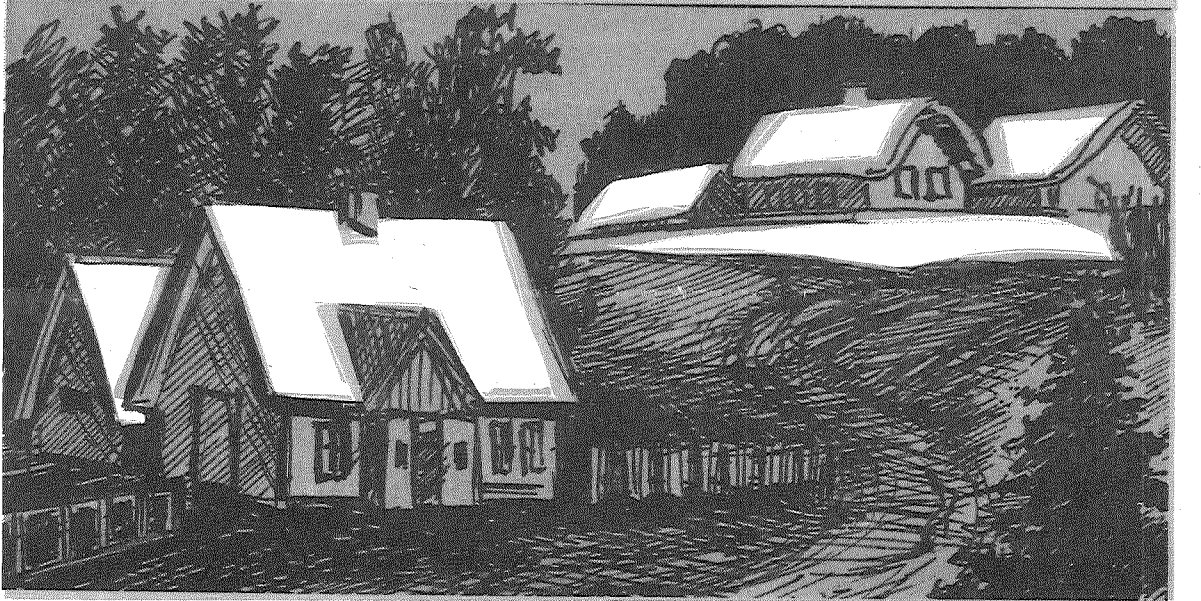

Siera rūpnīcas komjauniešu saimē ar labu vārdu allaž piemin jaunus elektrikus Aivaru Ondzuli (attēlā pa kreisi) un Valēriju Zinovjevu. Kad viņi ir darba dežūrās, uzņēmumā vienmēr tiek nodrošināts ritmisks visai iekārtas darbs. Puiši labi pārzina savu iecirkni, zināšanas nostiprinājuši darba ikdienas praksē. Viņi vienādi ar citiem kolektīva locekļiem atbildīgi par uzņēmuma veiksmēm, kopīgo uzdevumu izpildi un arī par tā labo slavu.

Stāvajā kāpumā

Kad sals pāri upēm un ezeriem sabūvē tiltus, iekāj bruņās laukus un pārsēdz ar tīru balta sniega segu, lai tie atpūšas, uzkrāj spēkus jaunam spriegas plauksmes cēlienam; elpu atvelk arī zemkopējs, atskatās uz gada veikumu. Ar viņu kopā vērtību un darba izsvēršanas laiks ir strādniekiem rūpnieciskajos uzņēmumos, kuri pārstrādā lauksaimniecības ražojumus. Tie ir svētki lauku mehanizatoriem, šoferiem, melioratoriem, augkopējiem, lopkopējiem, abu šo cieši saistīto novirzietu speciālistiem un vadītājiem, cietes, piena un citu produkcijas veidu ražotājiem, uzņēmumu inženiertehniskajiem darbiniekiem. Daudz dažādu amatu prateji savus spēkus apvienojuši vienā kolektīvā, ko sauc par agrofirmu. Vēl jau precīzos savā kopīgā darba augļus varēsīm izvērtēt pēc saimnieciski finansiālā gada pilnas aprites, bet uz to jāgatavojas jau tagad. Zemes kopēju un zemes augļu pārstrādātāju darba veiksmes lielā mērā atkarīgas no tā, kāds sabiedrotais būs bijis zeme — augļu rīseja, un daba — to audzētāja. Zemnieka ieguldītāis darbs tiek pasīpīnāts ar labvēlīgiem laika apstākļiem. Vai arī otrādi — pavājināts. Pastāvot mūsu saimniecībā augstai ražošanas kultūrai, iepriekšējo gadu pūlēm par zemes auglības vairošanu, precīzai darba organizācijai, augstam darba ražīgumam arī sarežģītos laika apstākļos, kā senāk teica zemnieks, nepaliekam bez maizes. Pie tam — tās rīcīens nav no plānājiem. Tiek sarūpēts pietiekami lopkopībai.

SAVUS SVĒTKUS MŪSU AGROFIRMAS LAUDIS SVINĪT.

Arodkomiteja sniedz pārskatu

2. novembrī agrofīrmas kultūras nama lielajā zālē pulcējās strādnieku un kolhoznieku pilnvarotie — delegāti no saimniecības ražošanas iecirkņiem un rūpniecības uzņēmumiem, lai piedalītos aroorganizācijas pārskata sapulcē. Ar pārskata ziņojumu, kā arī revīzijas komisijas ziņojumu, ko sagatavoja arodkomitejas priekšsēdētāja Tatjana Gromova un revīzijas komisijas priekšsēdētāja Jevstolija Ivanova, visi agrofīrmas laudis iepazīsinās iepriekš, jo šie dokumenti publicēti laikrakstā «Jaunais Ceļš», konferences laikā laikraksta numurs

bija izvietots zālē. Ziņojumu apspīešanā piedalījās saimnieciskie vadītāji, sabiedrisko organizāciju pārstāvji, tajā skaitā no kolhoza — Vasilij Kumeļovs, no līnu fabrikas — Jāzeps Vasiļevskis, sporta metodīkis Jānis Belousovs un citi. Viņi izteica konstruktīvus priekšlikumus arodkomitejas darba uzlabošanai, aroorganizācijas biedru aktivitātes paaugstināšanai. Arodkomitejas darbu novērtēja apmierinoši. Sapulcē pieņemts izvērst lēmums. Izskatīti arī citi jautājumi.

Juris KAUSA

DZĪVES LAPPUSES

BAGĀTIE GADI

Bagāti ir tie gadi, kuri atraduši savu piepildījumu dzīvē. Viens, pēc eksotikas, interesanta darba, piedzīvojumiem dzīdāms, apjono vai puspasauli, citam viss interesantais, laimīgās dienas atnāk tur, kur viņš dzimis un nodzīvojis mūžu. Kuram tas ir bijis skaistāks, raženāks, cīnījamāks? Tie, kuri pazīst Veru Leonovu, bet tādu nav maz, iestājas par otru variantu.

... Par savu dzimteni Vera Merkurjevna dēvē Rīgu — tur pirms kara dzīvoja vecāki, un tur viņa arī ieraudzīja dienas gaismu. Bet viņi bija lauku laudis, tikai materiālā vajadzība spīdēja doties uz rūpniecības centru, kur varēja nopelnīt. Domās viņi palika pie savas tēvu zemes. Tās pārvērtās ilgās un nepārvaramā aicinājumā, kas bija stiprāks — pie spīdēja atgriezties pie senā tēvu zemes Riebiņu pusē. Te jauno ģimīni papildināja vēl citi bērni. Vērai radās divas māšas un trīs brāļi. Skaista un bagāta Latgales zemnieku ģimīne. Draudzība un izpaldzība padarīja, vieglāk panesamas kara un fašisma okupācijas briesmas. Kolhozā iestājas pieci darba spējīgi cilvēki — bija paaugušies arī trīs no bērniem.

Katrai dienai, nedēļai, mēnesim, gadam cilvēka mūžā ir savs stāsts, no tiem veidojas dzīve, no dienām saaužas mūžs. Ģimīnes galvenais uzurētājs bija tēvs, kurš, pārnācis no kara, strādāja Maltas un Preiļu pienotavās, bet dzīve un darbs jaunizveidotajā kolhozā bija tā turpinājums — viņa ģimīne izvēlējās grūtāko ceļu — uzņēmas darbu lopkopībā. Bērni mācījās. Pirmā skola bija turpat Riebiņos, tāi sekāja mācības Preiļos. Tajos gados Vera sapņoja par skolotājas darbu, lai labāk sagatavotos šim darbam, pat strādāja skolā Riebiņos.

Un tomēr liktenim bija labpatīcies sajaukt visas ieceres un viņu aizvest uz Skrīveru lauksaimniecības skolu. Tas bija 1959. gads, kad viņa pārrādās mājās ar lauksaimniecisku specialitāti. Tas bija laiks, kad pašos pamatos tika pārveidots un uzlabots darbs kolektīvajā saimniecībā, kad tajā ienāca jauna attīksme pret pienākumu, cilvēku savstarpējās attiecībās. Kā jaunajai speciālistei Verai Merkurjevnai uzticēja Reinieku farmas vadību. Tolaik tā bija pirmā jaunceltne saimniecībā, tur atradās slaucamās govīs.

— Lai arī lauku skuķe, kurai darbs ar lopiem ierasts un pazīstams, tomēr fermā, kur tik daudz lopu, kur strādā daudz cilvēku, apjuku, — atceroties šo savu pirmo darba vietu, pastāsta Vera Leonova. — Bet tur strādāja tādas lieliskas slaucējas kā Felīcija Radziviloviča, Anastasija Kudrjašova, māte ar meitu Matrjona un Tatjana Deļkova, citas. — Tā par savu pirmo darba vietu stāsta arī citi, — piebilstu.

— Tiesa gan, bet man tā bija kas sevišķs. Tad jau katram iesācējam nepiekomandēja darbuzinātājus, pašam bija jāizvēlas, no kā mācīties darba tikumu.

Vera Merkurjevna ir no tiem cilvēkiem, kuri nemēdz bieži mainīt nodarbošanos, ja ar kādu darba vietu sadraudzējas, tad uz ilgu palikšanu. Tā viņa domāja arī par darbu fermā. Taču kā tas bieži mēdz būt, iejaucas ārēji spēki un visu izmaina. Tā notika arī fermas jaunās vadītājas dzīvē — viņu ievēlēja par ciema izpildkomitejas priekšsēdētāju.

Ar sev raksturīgo neatlaidību un ieinteresētību Vera Leonova ķērās pie šī darba, tā laikā lieliski sapratās ar saviem ciema laudīm. Pēc desmit gadiem atkal notika pārmaiņa — viņai bija jāuzņemas partijas organizācijas sekretāres pienākumi. Tad kolhozā bija tikai 43 komunisti, Partijas organizācija gadu no gada ieguva lielāku popularitāti, ceļu uz to meklēja daudzi apzīnākie strādnieki. Kad izveidojās agrofirma, partijas organizācijas rindās jau bija 137 komunisti. Pašlaik viņa vada agrofīrmas kadru nodaļu. Šis darbs nav ne vieglāks, ne arī mazāk atbildīgs par citiem iepriekšējiem. Varbūt pat otrādi, jo viņas kabinetā administratīvās ēkas trešajā stāvā apmeklētāji nāk un iet. Pavisam jauni, kuri domā mācīties, saņemot agrofīrmas stipendiju, gados vecāki cilvēki ar ģimīnēm, kuri nodomājuši stāties darbā... Cik nācēju, tik vajadzību. Sava laika jāpavada arī uz vietām rūpniecībā, lai cilvēkiem būtu ērtāk... Dzīves pieredze, cilvēku pazīšana, gadiem krātā autoritāte viņai palīdz arī te. Un arī iedzimta vienkāršība, labestība.

... Visu mūžu Vera Merkurjevna bijusi un palikusi uzticīga savam novadam, nav bēgusi prom no tā. Te viņa atraduši cilvēku cieņu un uzticēšanās.

A. MEŽMALIS

SLAVA ROKĀM, KAS

Rūpnīcu kolektīvi darba maršā

Visi pašu acu priekšā

Cietes rūpnīcas čipsu ceha kolektīvs ir neliels, katra darbs te visiem ļābi pārredzams, visu acu priekšā. No katra atkarīgs arī kopīgais veikums. Tāpēc te viss tiek organizēts tā, lai neciestu kopīgās intereses. Maiņa strādā sprīgi, pilnībā noslogo savu darba laiku, visas strād-

nieces apguvušas nepieciešamās blakusspecialitātes, tas viss kopā tad arī nodrošina panākumus. Maiņa ražo līdz 300 kilogramiem šī produkta. Nesen rūpnīcā organizēta arī otra maiņa, jaudas līdz ar to dubultojusās, taču arī tas vēl neatrisina stāvokli, jo pieprasījums

pēc šīs produkcijas ir ievērojami lielāks. Tāpēc tiek veikti pasākumi, lai iekārtotu čipsu ražošanā otru līniju.

Ceha panākumi izceļas vēl reljefāk, ja ņemam vērā to, ka tikai pirms dažiem mēnešiem tas sācis savu darba mūžu, ka viss te

strādniecēm bija jāapgūst no pašiem pamatiem.

Attēlā: maiņa, kurā strādā Ilze Beķere, Viktors Bricis, Ludmila Bondarenko, Ingrida Kosicka kopā ar ceha meistari Olgu Točilovsku.

A. MEŽMAĻA foto.

Kvalitāte — goda lieta

Siera rūpnīcas kolektīvs dzīvo savas darba biogrāfijas 16. gadā — tik vien vēl pagājis laiks, kopš rajona centra dienvidu nomalē darbu sāka piena pārstrādes uzņēmums, kura galvenais uzdevums bija un arī

pašlaik ir siera ražošana. Vienlaicīgi te izgatavo arī sviestu, bet no sūkalām, kas paliek pāri pēc atsierošanas, piena cukuru. Un, lai arī laika sprādis ir īss, uzņēmums jau vairākas reizes pārdzīvojis atdzimšanu, ievirzes aizvien jaunās augstākās kvalitātes.

Te iemājojušās daudzas lieliskas tradīcijas darba kultūrā un sadzīvē, strādnieki un inženiertehniskie darbinieki pastāvīgi meklē ceļus ne tikai produkcijas ražošanas apjoma palielināšanai, bet arī tās kvalitātes uzlabošanai. Ar pāreju uz ekonomisko

patstāvību tas iegūst sevišķu nozīmi.

Rūpes par kvalitātes uzlabošanu sākas ar izejvielām. Pastāvīgi gādājot par to, lai no saimniecībām saņemtu pienācīgas kvalitātes pienu, speciālistus ceļi aizved ne tikai uz Preiļu rajona saimniecībām vien, jo pienu mums piegādā arī kaimiņu rajoni, Jēkabpils un citi. Tiek izdarītas pārbaudes uz vietām, sniegti padomi, praktiska palīdzība. Tam kopā ar valsts noteiktajām piemaksām par augstākiem kvalitātes rādītājiem ir liela nozīme.

Ar augstu atbildības sajūtu kolektīvs izturas pret to, lai piena pārstrādes produkti atbilstu augstas kvalitātes prasībām visos ražošanas tehnoloģiskajos procesos rūpnīcā uz vietas, izveidota iedarbīga sistēma, kas aizšķērso ceļus brāķim. Visu produkcijas veidu kvalitāte ir rūpnīcas gods, tās markas prestižs, un par to te pastāvīgi nomodā.

ATTĒLĀ: degustāciju zālē uz siera paraugu kvalitātes kārtējo noteikšanu sapulcējušies ekspertu komisijas locekļi.

SAIMNIECISKAIS APRĒKINS LAUŽ CEĻU

DISKUSIJA

Nesen pēc agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» plānu un ekonomiskās nodaļas un celtniecības dienesta iniciatīvas diskusijas veidā tika apspriests, kā celtniekiem pāriet uz pilnu saimniecisko aprēķinu. Tas bija interesants pasākums, kas atbilda laika garam, liecinot par demokratizācijas procesa padziļināšanos pārvaldes aparātā problēmu risināšanā. Diskusijas laikā izkristalizējās doma, ka virzāms darbs, ieviešot saimniecisko aprēķinu šajā struktūrapakšvienībā, kādi ir plānu un ekonomiskā, kā arī grāmatvedības dienesta uzdevumi. Tas tika ņemts vērā, kad minēto jautājumu apsprieda agrofīrmas direktoru padomes sēdē, kas noteica, kādi pasākumi veikami diskusijā skarto jautājumu atrisināšanā. Šodien publicējam diskusijas un direktoru padomes sēdes materiālus par šo tematu.

DISKUSIJAS DALĪBNIEKI:
JĀNIS TEILĀNS — agrofīrmas ģenerāldirektora vietnieks,
ANATOLIJS SABANSKIS — plānu un ekonomiskās nodaļas priekšnieks,

NIKOLAJŠ SĀVELJEVS — celtniecības dienesta plānu daļas priekšnieks,
MIHAILS GARŠNIEKS — komplektēšanas inženieris,
JEVĢENIJS JEFIMOVS — otrā celtniecības iecirkņa priekšnieks,
TEKLA DJUBINA — agrofīrmas galvenā grāmatvede.

A. Sabanskis: Šodien mums jāapspriež problēmas, kas saistītas ar agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» celtniecības dienesta pāriešanu uz pilnu saimniecisko aprēķinu. Kāpēc nobriedusi tāda nepieciešamība?

Prakse rāda, ka agrofīrmas struktūras veidošanās process acīm redzami tuvojas nobeigumam. Visām struktūrapakšvienībām kopējais ekonomiskais un grāmatvedības dienests ir nodrošinājis vienota finansiāli ekonomiska organizma izveidošanos. Taču centralizēta resursu pārdalīšana attaisnojas tikai dibināšanās, tapšanas periodā. Tajā periodā, kad vienā veselā saplūst spēcīgi un vāji darba kolektīvi. Tagad vajāko vai vēl līdz galam neizveidojušos struktūrapakšvienību ekonomika ir jūtami nostiprinājusies un tādējādi radusies iespēja

to darba rezultātus saistīt ar materiālās stimulēšanās fondu apjomiem. Tas nozīmē — celtnieku kolektīva, daļas pārstrādājamo uzņēmumu kolektīvu darbību padarīt autonomu zināmas saimnieciskās patstāvības apstākļos. To panākt palīdzēs saimnieciskais aprēķins, kura ieviešanu celtniecībā mēs šodien arī gatavojamies apspriest.

Vispirms gribu pakavēties pie plānu un ekonomiskās nodaļas un celtniecības dienesta savstarpējām attiecībām, kādas veidojamas sakarā ar saimnieciskā aprēķina ieviešanu šī dienesta darbībā. Lietišķās saiknes būs ievērojami jāpilnveido. Pagaidām mums, piemēram, nepietiek pat statistikas datu, lai spriestu par šīs apakšvienības darba efektivitāti. Pie mums bieži griežas ar kritiku, ka celtniekiem ir pazemināti plāni un augsta darba alga. Tas viss, protams, ir tikai emocijas. Tomēr būtu nepieciešams pietiekami izsmeltoji ziņot par šī dienesta darbu.

Jau esošajam grāmatvedim šajā nozarē tagad esam pievienojuši arī ekonomistu. Visīsākajos termiņos nepieciešams izstrādāt vajadzīgos ekono-

miskos normatīvus, paaugstināt grāmatvedības uzskaites ticamību. Šādi centieni jau radās pēc tam, kad celtnieku delegācija pieredzes apgušanas nolūkos apmeklēja Daugavpils vispārējās celtniecības nodaļas rāmjos vien tas vairs nav iekļaujams... Pietiek tikai minēt, ka agrofīrmā jau sen ir vairāk nekā 250 celtnieku, bet celtniecības un montāžas darbu gada apjoms teju teju gatavojas pārsniegt 3 miljonus rubļu.

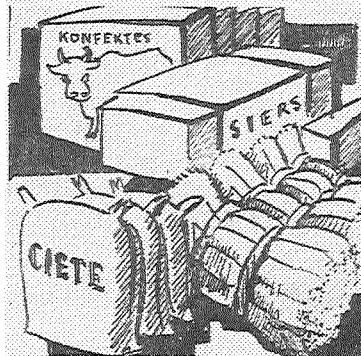
Mums ir kalendārie plāni, ir izstrādāti grafiki, kad kurš objekts jānodod

FAKTU VALODĀ

Apmēram pusotra miliona rubļu vērtībā nodoti ekspluatācijā dažādas nozīmes objekti agrofīrmā desmit mēnešos, tajā skaitā apgūto kapitāliedzēkļu summa ir 1 miljons 430 tūkstoši rubļu. Svarīgākie no tiem — piecas individuālās mājas par 150 tūkstošiem rubļu, bērnu dārzs 268 tūkstošu rubļu vērtībā, čipsu un sulu ražošanas cehs par 327 tūkstošiem rubļu, kā arī vairāki citi objekti — rezerves daļu noliktavas, attīrīšanas iekārtas, zirgu stalli, rezervuāri un citas būves, citi mazāki objekti. Veikts arī liels remontdarbu apjoms.

Līdz 1. novembrim sasniegts dažu veidu lopkopības produktivitātes rādītāju, salīdzinot ar to pašu laiku iepriekšējā gadā, pieaugums. Piena no govīm izslaukts pa 4871 kilogramam, 1987. gadā šajā laikā bija 4813 kilogrami, dzīvsvāra pieaugumi nobarojamiem liellopiem diennaktī šogad 804 grami, cūkām — 405 grami, iepriekšējā gadā tie bija lielāki, attiecīgi 814 un 507 grami.

Šogad nelabvēlīgie laika apstākļi lielā mērā iespaidojuši arī lauku augstu ražu. Graudaugu ražas bija vidēji 33,6 centneri no hektāra, bet iepriekšējā, 1987. gadā — 48,3 centneri. Linišķiedras ražots pa 7,7 centneriem, iepriekšējā gadā — 7,9 centneriem. Kartupeļu saimniecībā sarāžots par 219 centneriem, iepriekšējā gadā — 261 centners, lopbarības sakņu — 741 centners, pērnajā gadā — 609 centneri, kukurūzas zaļās masas — 431 un 278, bet ilggadīgo zālāju siena — attiecīgi 62 un 64,1 centners.

ražošanā, kuri no objektiem pāries uz nākamo gadu. Tieši tāda pati sistēma jāievieš arī attiecībā uz fermu un citu ražošanas un sociālās nozīmes telpu kapitālajiem remontiem. Pagaidām tas vēl nav izdarīts, tāpēc mūsu vēlēšanās precīzi organizēt darbu praktiski nav īstenojama. Objekti, kam nepieciešams remonts, uzrodas kā sēnes pēc lietus un ļoti apgrūrina mūsu centienus izpildīt celtniecības darbu grafiku. Ir, protams, arī trūkumi apgādē ar būvmateriāliem. Lai varētu pāriet uz pilnu saimniecisko aprēķinu, nepietiek atrisināt tikai jau nosauktos jautājumus. Vajadzētu vēl — pirmkārt, iedalīt celtniekiem savu tehniku, otrkārt, precizēt mūsu dienesta struktūru un noteikt tā statusu.

A. Sabanskis: Un šo struktūru, protams, vajag izstrādāt, ieviešot jūsu autonomiju, kas izriet no saimnieciskā aprēķina attiecībām.

N. Saveljevs: Pēc manām domām, katras patstāvības pamatā pirmām kārtām ir atsevišķa grāmatvedības bilance. Tagad, kad mums ir saimniecības kapitālās celtniecības nodaļas statuss, mums, protams, savas bilances nav. Bet kurš šobrīd nodarbojas ar mūsu izdevumu uzskaiti?

J. Teilāns: Pilnīgi dabiski, ka saimnieciskais aprēķins balstās uz grāmat-

SMARŽO PĒC MAIZES!

FAKTU VALODĀ

Preču produkcijas, salīdzinot ar iepriekšējo, 1987. gadu, ražošanas apjoma pieaugumu raksturo šādi skaitļi:

siera rūpnīcā — par 329 tūkstošiem rubļu, linu fabrikā — par 367 tūkstošiem rubļu, cietes rūpnīcā — par 77 tūkstošiem rubļu. Kopā rūpniecības uzņēmumos — par 773 tūkstošiem rubļu.

Šā gada deviņos mēnešos siera rūpnīcā augstākās kvalitātes produkcijas saražots par 1442 rubļiem vairāk nekā iepriekšējā gada attiecīgajā periodā.

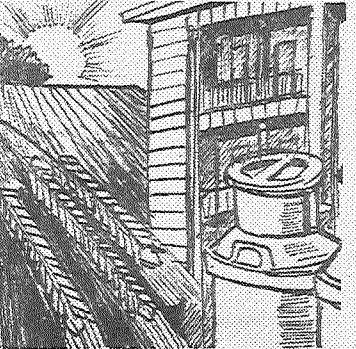
Gada desmit mēnešos svarīgāko produkcijas veidu ražošanā sasniegts šāds stāvoklis:

izgatavotas 4545 tonnas siera, par 167 tonnām vairāk, salīdzinot ar šo pašu laiku 1987. gadā, sviesta ražošanā no pagājušā gada līmeņa atpaliekam par 106 tonnām, šī produkta izgatavotas 2729 tonnas.

Piena cukura ražošanā iepriekšējā gada līmenis pārsniegts par 54 tonnām, šī produkta izgatavotas 811 tonnas.

Linšķiedras izlaidē ar 848 tonnām iepriekšējā gada desmit mēnešu veikums pārsniegts par 55 tonnām.

Koniekšu «Gotiņa» firmas ražotne izgatavojusi 258 tonnas, par 107 tonnām vairāk, salīdzinot ar 1987. gadu, šerbeta — 29 tonnas, to pērn neražojām. Tāpat arī čipsus, kuru izgatavotas 17 tonnas. Kartupeļu cietes ražotais 500 tonnas, pērn gadā tas mums bija par 550 tonnām vairāk.

Nupat aizvadītā Padomju milicijas diena bija svētki arī vecākajam iecirkņa inspektoram milicijas leitnantam Andrejam Aleksandrovam (attēlā). 10. novembra priekšvakarā palūdzām viņam interviju.

— Riebiņu ciema iedzīvotājiem jūs vairs nav jāstāda priekšā, jūs te labi pazīst. Taču tagad esat atgriezies pie mums jaunā kvalitātē!

— Jā, kopš 1. oktobra mans darblauks ir vienīgi agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Pirms tam vienu gadu biju nepilngadīgo lietu inspekcijas vecākais inspektors, taču arī tolaik saites ar šo pusi nepārtrūka. Trijos gados, kuros iepriekš biju strādājis par iecirkņa inspektoru kolhozā «Krasnij Oktjabrj», M.Gorkija un Suvorova kopsaimniecībās, šejieni mani bija iepazīsusi un ievēlēja par Riebiņu ciema padomes deputātu. Es vadīju un vadu arī pašlaik sociālistiskās likumības un sabiedriskās kārtības sargāšanas pastāvīgo komisiju, regulāri piedalos deputātu padomes sesijās. Arī kā nepilngadīgo lietu vecākajam inspektoram man bija iedalīta tiesībsargāšanas zona. Tāpēc ar prieku pieņemu agrofirmas ģenerāldirektora Romualda Kavinska uzaicinājumu atgriezties vecajā darba vietā, šoreiz gan jau kā resora vecākajam iecirkņa inspektoram.

SAVU «AIZSARGĀJAMO» ZINĀŠANAI: katru pirmo dienu no pulksten deviņiem līdz vienpadsmitiem man ir pieņemamās stundas Riebiņos, agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» administratīvās ēkas pirmajā stāvā. Šajā laikā katrs, kam ir kādi sasāpējuši jautājumi sociālistiskās likumības jomā, tur mani var atrast un izstāstīt savas bēdas, kuras kopīgiem spēkiem centīsimies novērst.

— Vērojot jūsu darbību, liekas: tas ir cilvēks, kuram darbs milicijā ir aicinājums, nevis tikai viena no maizes pelnīšanas formām. Vai esmu uzminējis!

— Man gan nepatīk skaļi vārdi, taču šoreiz varbūt tā arī var teikt. Kad atgriezies no obligātā karadienesta flotē, es, ilgi negudrodams, pieteicos Preiļu rajona iekšlietu daļā ar lūgumu pieņemt mani darbā. Gribēju turpināt dienestu un vienlaikus arī tēva iesāktu ceļu sociālistiskās valsts likumības sargāšanā. Pagājušo gadu es atvadījos no tēva un mūžiem, un tagad vēl spēcīgāk izjūtu nepieciešamību strādāt tā, lai būtu viņa piemiņas cienīgs.

— Bet vai iecirkņa inspektora amats jaunam, spējīgam cilvēkam dod pietiekami daudz iespēju augt profesionālā prasme, virzīties uz augšu dienesta pakāpē, vai tas nebremzē «karjeru»!

— Vispār karjera jau nav galvenais. Taču domāju, ka arī šajā ziņā iecirkņa inspektora statuss nevar būt šķērslis. Es, piemēram, nekā tieši mācos Minskas Augstākajā milicijas skolā, gribu iegūt augstāko izglītību. Arī tas ir rādītājs, kas dod

10. NOVEMBRIS — PADOMJU MILICIJAS DIENA

SIRDSAPZINĀS UZRAUDZĪBĀ

iespēju paaugstināt dienesta pakāpi.

— No jūsu teiktā es sapratu, ka iecirkņa inspektors ir gandrīz vai vesela milicijas daļa miniaturā, un tai ir arī savs bargs priekšnieks — paša sirdsapziņa. Nu, bet gandarījums! Ja jau karjera jums nav galvenais, kur tad jūs rodāt stimulu — tos īpašos priekšbrīžus, bez kuriem mīlams darbs nav iespējams!

— Gandarījums ir tad, kad izdodas ātri atklāt kādu noziegumu vai pat iepriekš aizkavēt to, notvert un atmaskot vainīgos. Šai ziņā viena ciema vai agrokomplesks — tāpat, ierobežota iecirkņa — inspektora amats ir sevišķi pateicīgs. Te ir iespēja ļoti iepazīt cilvēkus, viņu psiholoģiju, vieglāk nākt uz pēdām, saņemt apkārtejo ļaužu palīdzību.

— Jā, domājot par jūsu darbu, es atcerējos populāro kinovaroni — aktiera Mihaila Žarova atveidoto

ciema detektīvu — iecirkņa inspektoru Aniškinu. Bet sakiet: vai neiznāk tā, ka, prasmīgi rīkojoties, jūs it kā zāģējat zaru, uz kura paši sēžat, tas ir, atņemat sev maizi! Ja jau noziegumu vairs nebūs, tad taču nebūs vajadzīgi arī milicij!

— Pirmajā mirklī tā patiesi var nodomāt. Taču mūsu darba galvenais saturs jau ir nevis sociālistiskās likumības pārkāpēju ķeršana, bet gan profilakse, lai šādu pārkāpumu nemaz nebūtu. Istenībā vislabāk mēs esam strādājuši tad, kad noziegumu vispār nav, nevis tad, kad esam spiesti iesākt kādu lietu un to ātri novadām līdz galam.

Tieši ar to es tagad te gribu sākt savu darbību — ar kārtīgu pamatu likšanu sociālistiskās likumības pārkāpšanas profilaksei. Tas prasa visu spēku apvienošanu. Mums jau ir bijusi saruna ar agrofirmas vadību, ar partijas komitejas

sekretāri Zoju Agafonovu, ciema izpildkomiteju, domāts, kā aktivizēt brīvprātīgo kārtības sargu vienības, biedru tiesas darbu. Viens paties es visās vietās nevaru būt klāt, tāpēc man ir ļoti nepieciešams sabiedrības atbalsts.

— Pagājis vēl tikai mēnesis, kopš agrofirmas laudis, domādami par jums, var sacīt Majakovska vārdiem: «Mana milicija mani sargā». Pastāstiet, lūdzu, ar kādām lietām šajā šajā laikā sprīdi jau ir nācies saskarties «manai milicijai».

— Sestdienās mēdzu ierasties uz kultūras nama pasākumiem, milicijas darbinieka klātbūtne vien disciplinē arī iereibušos «skatītājus» kinoseansu laikā. Tomēr reizēm stingrības labad nākas pieprasīt paskaidrojumu. Lūk, paskatieties uz šo — cik gan piedzēries bijis cilvēks, ja vārdu vietā varējis uzvilkt tikai tādus neselasamus ķeburus! [Es lūkojos protokolā: fik tiesām, tā varētu «rakstīt» trīsgadīgs nesapraša bērns, nevis pieaudzis puisis. Iespējams, ka skaidru galvu viņam pašam ir kauns par šo savu smērējumu «mulķa prātā» un nākamreiz viņš vairs neieradīsies uz sarīkojumu cilvēka cieņu apkaunojošā izskatā.]

Pateicoties darbinīcu sardzes modrībai, ātri izdevās pozitīvi reaģēt uz Grigorija Leonova iesniegumu par mopēda pazušanu. Vainīgie vai aizdomās turētie — šoreiz tie bija bērni — kopā ar vecākiem tika izsaukti uz Riebiņu ciema izpildkomitejas sēdi, kur saņēma pirmo brīdinājumu, bet mopēda īpašnieks atguva savu braucamo. Ja ar pusaudžu un bērnu dienas režīma stabilizēšanu vairs netiek galā ne vecāki, ne skola, tad darbs bargākam audzinājam — milicijai.

Ar stingru brīdinājumu tajā pašā izpildkomitejas sēdē beidzās Ivetas Amosovas lieta. Viņu varēja saukt pie kriminālatbildības par spekulāciju ar alkoholiskiem dzērieniem. Nemot vērā Ivetas patieso nožēlu, mēs šoreiz aprobežojāmies vienīgi ar morālas dabas sodu. Ja Amosova tiks piekerta līdzīgā preflukumīgā rīcībā, kriminālkodeksa 149. pantā ir punkts, pēc kura viņai jau gribot negribot būs jāpiespriež pieci līdz desmit gadi ar īpašuma konfiskāciju. Piederze rāda, ka kolonija nav pietiekami efektīvs līdzeklis simtprocentīgai cilvēku pāraudzināšanai uz pozitīvo pusi, tāpēc, kamēr vien ir cerība, jācenšas meklēt citus ietekmēšanas ceļus. Man šķiet, ka nav pārāk grūti atšķirt, kad cilvēks savu pārkāpumu patiesi nožēlo un kad vienīgi cenšas rādīt situācijai atbilstošu gēmi.

— Uzraugs, izmeklētājs, audzinātājs, sabiedriskais darbinieks, tiesnesis, psihologs... No jūsu atbildes es te laimam pat vēl neesmu izlobījusi visas tās lomas, kurās jūs jau esat pabijis šajā pirmajā darba mēnesī. Turpmāk pienākumu spektrs droši vien kļūs vēl daudzkrāsaināks. Lai jums labi veicas jūsu grūtajā, interesantajā un nepieciešamajā darbā mūsu visu miera, drošības, tautsarguma un kārtības labā!

L. LAUCE

vedības uzskaites augstu līmeni. Tomēr attiecībā uz visu mūsu izdevumu fiksēšanu grāmatvedība diez vai varēs pateikt kaut ko puslīdz konkrētu...

A. Sabanskis: Jums labi pazīstamajai Bronislavai Kursītei jāaprēķina celtniecības dienesta kopējie materiālie izdevumi, bet Ernestīnei Šnitovai jābūt nepieciešamajiem datiem par objektiem. Itāk sakot, kaut arī izdevumi tiek fiksēti, ar 1. oktobri jāstāda bilances visām struktūrvienībām. Jo tieši uz grāmatvedības bilances pamata tiks veidoti darba kolektīvu materiālās stimulēšanas fondi.

T. Djubina: Par izdevumiem mums ir pilnīga skaidrība, taču sastādīt atsevišķas grāmatvedības bilances tik īsā laikā sprīdi būs grūti.

Pirms centralizētās grāmatvedības izveidošanas katram darba kolektīvam, kas iestājas agrofirmas sastāvā, bija savi grāmatvežu štati. Mums tas nelikās pietiekami mērķtiecīgi. Un tagad jāatrod optimāls variants, kā savienot visa mūsu dienesta centralizēšanu ar grāmatvedības darbinieku izdevumiem uz vietām.

N. Saveljēvs: Turklāt, ņemot vērā nākamo patstāvību, celtņiekami nepieciešams darbinieks, kuram ir iemaņas plānošanā. Viņam jāprot kvalitatīvi izstrādāt plānus ne tikai celtniecības

lietderīgai šos cilvēkus pagaidām iesaistīt vēl arī plānošanā.

N. Saveljēvs: Daudz, ļoti daudz laika paņem šobrīd plānojamās linu fabrikas dokumentācija. Darbietilpīga būs arī Riebiņu ciemata elektrotalpmājas iekārtu komplektēšana. Tiesa, komplektēšana sākusī veikties krietni labāk, kopš pie mums atnācis strādāt Mihails Garšnieks.

M. Garšnieks: Savā laikā es vadīju speciālo pārvietojamo mehanizēto kolonnu, kas saimnieciski bija pilnīgi patstāvīga, ar celtniecības un montāžas darbu gada apjomu apmēram 1 miljons rubļu. Un tomēr mums štatoss bija ekonomists un divi grāmatveži.

Vēl jāteic, ka man kā cilvēkam, kurš atbildīgs par objektu komplektēšanu ir iekārtām, ir pilnīga skaidrība par kapitālās celtniecības plānu. Taču to nebūt nevar sacīt par kapitālremontiem. Kā tādā situācijā lai rēķinās ar cilvēku resursiem, kā lai komplektē iekārtas?

No savas pieredzes gribu ieteikt vislielāko uzmanību veltīt ražošanas bāzes celtniecībai, kaut arī tāpēc būtu jāsamazina darba apjoms citos objek-

J. Jefimovs: Nebūtu pareizi apgalvot, ka sakarā ar noslogotību iecirkņu priekšnieki absolūti būtu pametuši novārtā saimnieciskā aprēķina ieviešanu.

lietderīgai šos cilvēkus pagaidām iesaistīt vēl arī plānošanā.

N. Saveljēvs: Daudz, ļoti daudz laika paņem šobrīd plānojamās linu fabrikas dokumentācija. Darbietilpīga būs arī Riebiņu ciemata elektrotalpmājas iekārtu komplektēšana. Tiesa, komplektēšana sākusī veikties krietni labāk, kopš pie mums atnācis strādāt Mihails Garšnieks.

M. Garšnieks: Savā laikā es vadīju speciālo pārvietojamo mehanizēto kolonnu, kas saimnieciski bija pilnīgi patstāvīga, ar celtniecības un montāžas darbu gada apjomu apmēram 1 miljons rubļu. Un tomēr mums štatoss bija ekonomists un divi grāmatveži.

Vēl jāteic, ka man kā cilvēkam, kurš atbildīgs par objektu komplektēšanu ir iekārtām, ir pilnīga skaidrība par kapitālās celtniecības plānu. Taču to nebūt nevar sacīt par kapitālremontiem. Kā tādā situācijā lai rēķinās ar cilvēku resursiem, kā lai komplektē iekārtas?

No savas pieredzes gribu ieteikt vislielāko uzmanību veltīt ražošanas bāzes celtniecībai, kaut arī tāpēc būtu jāsamazina darba apjoms citos objek-

J. Jefimovs: Nebūtu pareizi apgalvot, ka sakarā ar noslogotību iecirkņu priekšnieki absolūti būtu pametuši novārtā saimnieciskā aprēķina ieviešanu.

Kopš 1. jūlija mēs, piemēram, esam pārgājuši uz tādu darba samaksu, kad par iezes normatīvu ņem vienu celtniecības un montāžas darbu rubli. Tagad analizējam šādu darba samaksas variantu un, kā saka, izdarām secinājumus. Protams, mūsu dzīvi jūtam apgrūtināta, ka būvmateriāli netiek saņemti un izsniegti caur noliktavu, bet tas jādarā iecirkņu priekšniekiem. Pienācis laiks noregulēt struktūru, precizēt štatu sarakstu un amatpienākumus.

Visus jautājumus, kuri tika apspriesti diskusijās, laikraksta «Jaunais Ceļš» redakcija darīja zināmus agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» direktoru padomei. Izvirzītās problēmas tika pētītas un izskatītas vienā no direktoru padomes sēdēm.

Tika atzīmēts, ka saimnieciskā aprēķina ieviešana ir solis uz patstāvību. Celtņieki vairs «nesmels» peļņu no agrofirmas kopējā katla, bet gan plānos savas iespējas atkarībā no peļņas vai saimnieciskā aprēķina ienākumiem, kas būs pašu nopelnīti. No darba apjoma un kvalitātes būs

atkarīga arī izpeļņa, sociālās attīstības fonda, ražošanas attīstības fonda lielums... Tātad — iespējas saņemt dzīvokļus, iegādāties nepieciešamo tehniku u.tml. Pilnīgi dabiski, ka autonomija nosaka arī kolektīva statusu, tā stingru struktūru, pilnīgi patstāvīgu grāmatvedības bilanci.

Direktoru padome nolēma celtniecības dienestam jau piešķirt celtniecības un montāžas darbu pārvaldes statusu. Tā apstiprināja šīs pārvaldes struktūru, kurā ir apgādes nodaļa, ražošanas tehniskā, kā arī grāmatvedības un ekonomiskā nodaļa. Turklāt tiek organizēta vienota palīgražošana, kuras mērķis — attīstīt celtniecības un montāžas darbu pārvaldes ražošanas bāzi.

Visas izmaiņas štatu sarakstā galvenokārt bija saistītas ar funkciju pienākumu precizēšanu, taču cilvēku skaits palielinājās minimāli. Turpmāko aparāta skaitlisko sastāvu noteiks pats šis darba kolektīvs, kas darbosies uz saimnieciskā aprēķina principiem.

Celtniecības un montāžas darbu pārvalde uz pilnu saimniecisko aprēķinu domā pāriet ar 1989. gada 1. janvāri.

V. ALEKSEJEVS

● JAUNO GRĀMATU DRAUGU KLUBĀ

Šoreiz — par presi

Oktoobrī notika kārtējā jauno grāmatu draugu kluba sēde. Mūsu kluba «Rodņičok» (Avotiņš) sēdes notiek reizi mēnesī. Tajās mēs runājam par grāmatām, rakstniekiem, apspriežam interesantus stāstus, lasām dzejoļus, rīkojam zīmējumu konkursus. Esām bijuši ekskursijā uz rajona bērnu bibliotēku, kur iepazīnāties ar tūrienes kluba «Lasītājs» biedriem. Šajā klubā ir divas sekcijas — jauno grāmatu draugu un leļļu teātra sekcija. Mums ļoti iepatikās ainiņas, kuras bija inscenējuši leļļu teātra dalībnieki.

Beif kārtējā sēdē oktobrī mēs iepazīnāties ar pionieru presi. Kluba vadītāja Alla Krasnopjorova pastāstīja par mūsu laikrakstu «Pionerskaja pravda», par to, kādā laikā tas tika izveidots, kas foreiz un vēlākajos gados ir publicējis laikraksta slejās, cik papīra izlieto viena numura izdošanai. Daudz interesanta mēs uzzinājām arī par žurnāliem «Pioner», «Kostjor», «Draugs», par laikrakstu «Pionieris», kas iznāk mūsu republikas pionieriem.

Uz tikšanos ar mums bija uzaicināta agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» laikraksta «Jaunais Ceļš» korespondente Lilija Lauce. Viņa pastāstīja par darbu redakcijā. Mēs uzzinājām daudz jauna par to, kā top avīze, cik daudz laika prasa viena numura veidošana. Pēc tam apmeklējām laikraksta «Jaunais Ceļš» redakciju, kas atrodas agrofirmas administratīvās ēkas trešajā stāvā.

Sēde beidzās ar jauno grāmatu apskatu.

Nākamajā tikšanās reizē iepazīsies ar bērniem domāto literatūru par karu un uzaicināsim ciemos kādu kara veterānu.

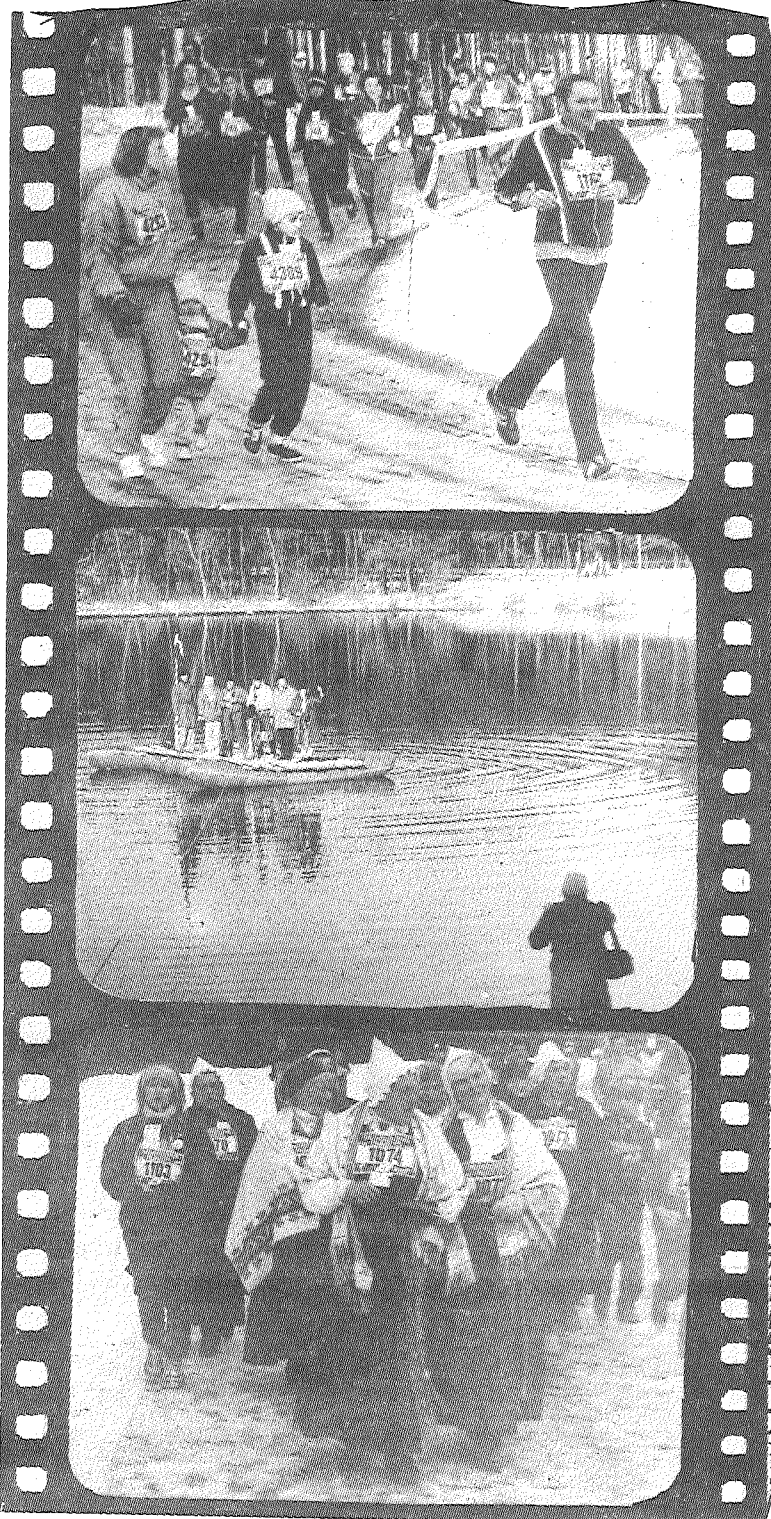
Darboties klubā «Avotiņš» mums ir interesanti.

N. Jakuseva, A. Izotovs, V. Jelisejevs, kluba biedri

VĒL TIKAI

trīs dienas palikušas līdz parakstīšanās noslēgumam uz laikrakstu «Jaunais Ceļš» 1989. gadam. Lasītāji, vai neesi aizmirsis to izdarīt!

Spēka avoti

Ar trim autobusiem uz Rīgu, Bīķernieku sporta kompleksu tika aizvīzēti gribētāji būt kopā ar tiem gandrīz septiņiem tūkstošiem Latvijas iedzīvotāju, kuri uz krūfīm piestiprināja zālos tautas klases un sarkanos meistarklases numurus, lai izmēģinātu spēkus un spējas Tautasdziesmas maratonā — 88. Laiks nebija no labākajiem, auksts, ik pēc brīža no tumšajiem mākoņiem, kas piezagās trasei priežu mežā, bārstījās slapjas sniega pūkas, taču tas nemazināja līdzdalības prieku. Katrs centās vismaz reizi noiet vai noskriet pa trasi, uzveikt vismaz vienu no astoņiem tautasdziesmas gredzeniem, kuri bija piecu kilometru garumā, vismaz astoto daļu no pilna maratona. Un katrs dalībnieks izjuta lielo kopību ar citiem, ar tautu. No tūrienes iztek spēka avoti. No tautas gara mantām, no kustības uz priekšu.

Lepni šo Mūžības loku, skandinot latgališu un citas dziesmas, nosoloja mūsu etnogrāfiskā ansambla sirmās māmuļas, uzmundrinot citus, raiti, ar dziesmām skrēja jaunatnes dziesmotie ansambļi. Visas trases garumā mūs uzrunāja tautasdziesmu vārdi, pāri skrējēju galvām aizlēcās Lielvārdes josta — gudrības ceļš no pagātnes uz nākotni, zīmēs ietvertā dinamiskās harmonijas ideālu programma. Cik kurš apļu jaudāja uzveikt, tik garu jostu saņēma. Un lepmi bija tie mūsu firmas pārstāvi, kuri ar šo trofeju varēja apjozties un vēl pa galam palika pāri. Trīs — Leonīds Valdonis, Romāns Vasilecs un Aivars Zūgris veica pilnu maratonu.

Katrs sasniedza to, ko deva spējas un spēki. Bet visi kopā — apziņu, ka kļuvuši stiprāki.

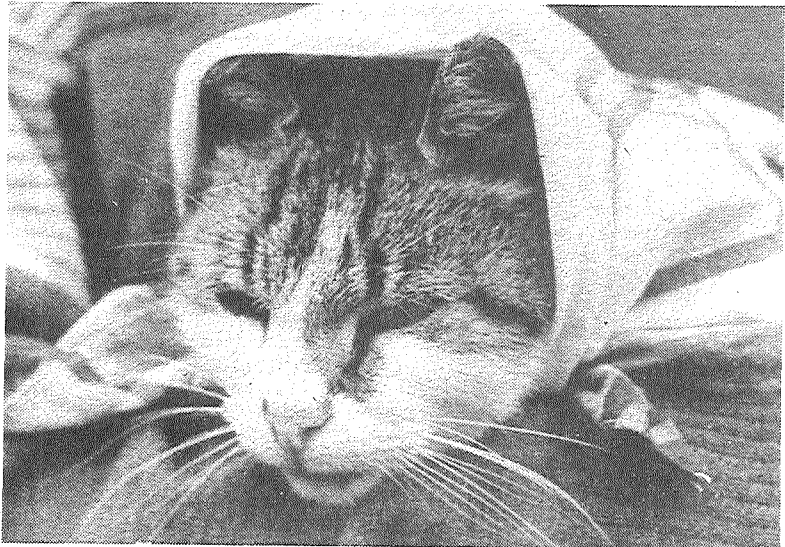
ATĒLOS: trasē Boleslavs Kivlenieks; uz ezera noenkurota piepūšamā plota spēlē lauku kapella no Ludzas; ar dziesmām soļo riebiņietes — etnogrāfiskais ansamblis; prieliertes V. Petrova un A. Ceirāne ar trofejām; svētku noslēguma svinību laikā tūrienes apli.

Ar fotoaparātu pa Mūžības apli skrēja A. MEŽMALIS

Ventilators

KĀ BIJA — BIJA...

Arī manā vecajā sirdī ir ielauzies prieka viesulis un sagriezis tur visu ar kājām gaisā. Un man pār vaigiem nolīst skumja asara: ak, kāpēc gan esmu bijis tik neiecietīgs pret dažu labu līdzcilvēku, līdzgadījumu, līdznotikumu... Ak vai, bet izlietu ūdeni vairs nesasmelši... Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa... Mana vaina, mana vaina, mana vislielākā vaina... Ja varat, piedodiet, labošos... Kā bija — lai paliek, turpmāk dzīvosim labāk...

VECVECMĀMIŅA

Ceslava Vanaga fotoefīde, Daugavpils.

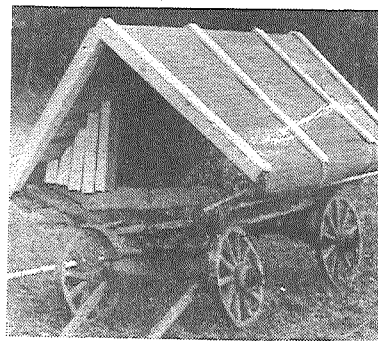
GANU DIENU PRIEKI

Līdz pat zilajām debesu tālēm visas āres baltas. Un paliek skumīgi, atceroties karsto zaļo vasaru, ganu dienas. Govis daudz nebizoja, jo ar ķīmiju visi dunduri un knišļi iznīdēti. Tomēr kāds labums no tādas ķimizācijas arī ir — pieaug piena izslaukumi. Notramdīta un nepaēdusi govns nav piena devēja. Arī tas, ka ceļi uz ganībām slikti, vairo

piena upes, jo pie mums nevar atbraukt pārbaudītāji, traumēt, sacelt troksni un tādējādi bremzēt govju gremošanu. Gans no visa var izlobīt

labumu. Tur, kur netiks pāri «ņiva» vai «gaziks» ar visiem vadošajiem tīlītiem, tur gans mierīgi pārvilks savu būdiņu un mierīgs dzīvos tālāk.

Mūsu priekus aptumšo gan mākoņi pie debesīm, jo tad gaidi slapju-mu pār galvu, arī skaidra debess, jo tad saule tevi cepinās kā uz pannas. Tagadējās ganības tā ierīkotas, lai tuvumā nebūtu ne mazākā koka vai krūma, kurš mestu ēnu uz acij tīkamajiem kļajumiem. Viens otrs no mums izgatavojis

pārmēsājamās būdiņas. Atnāk sieva ar pusdienu sainīti, apefītes rosināšanai palīdz pārnest šo būdiņu uz citu vietu ganībās. Citādi jau bez piepūles un ar grāmatu lasīšanu, zvilnēšanu saulē apefīti neuzdzīsi.

Laulātā draudzene, kas varbūt pusdienu gatavošanā ielikusi savu un vēl kaimiņienes talantu, apvainosies, ja neēdīs.

Ipolīts Tonkostupovs dzīvo viens, bez sievas, nav, kas palīdz pār-nēsāt patvēruma būdiņu — tas sev uztaisījis guļamratus. Viens pats var pārvilkt, kurp vien vēlas. No piekalnītes noripot arī savā gaitā.

Es domāju, ka viņš nerimsies, pa zīmu sagudros, kā šos ratus piekabināt, lai tos velk govīs. Kur pašas iet, turp pārvieto arī ganu.

Guļ zem sniega ganību laiks ar visu, kas tajā noticis...

Pēc novērojumiem dabā šo to pastāstīja Benedikts KAULACIS

APSVEIKUMI

Un bez bēdu, ka mantā un slavā Simtreiz vairāk ir panācis cits, Atkal ej ikdienas gājumā sava.

Ticēdams zemei. Un zeme tev tic. Jānis Gavars

Novembrī mūsu agrofirmas jubiliāru puikā ir

Foma BUMAŽKINS, kurš atzīmēs 80 gadu jubileju, Pjotrs DUDKINS,

75 gadus, Salimons PASTARS,

70 gadus, Virginija STABULNIECE un

Jānis BELOUSOVS —

65 gadus, Bronislava ŪZULNIECE,

60 gadus,

Lūcija DŽERINA,

55 gadus,

Vasiļijs KOSMACS,

50 gadus.

Yelam Jums visiem daudz raženu un darbiņu gadu, labu veselību!

LĪDZJŪTĪBA

Agrofirmas administrācija, sabiedriskās organizācijas izsaka dziļu līdzjutību

NADEŽDAS KUŽNECOVAS radiem un piederīgajiem sakarā ar VIŅAS nāvi.

Redaktors A. RANCĀNS

JAUNĀIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732

Met. Pasūt. 1220 7100

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-loksne.